

Маја Ангелина
ИЗМЕЂУ ОБЛАКА

Уредник
Корана Боровић

Маја Ангелина

ИЗМЕЂУ ОБЛАКА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

НЕДОСАЊАНА ЖЕЉА

Живиш у мени,
моје најмилије откровење,
ни сам не знаш колико си ми потребан.
Шеташ ходницима мог разума,
ходницима мог бића,
одзвањају ти стопе већ предуго,
годинама,
знам их напамет
по њима те и памтим.

Живиш у мени као недостижан сан,
као јесења туга септембарска,
као жеља недосањана.
Тражићу те цео живот
у плавим очима незаборавка
расутог по пољу док грлим зору у поздраву.
И тада ћу те желети.

Када студено рано јутро пусти краке
на хладну росу по трави,
тихо ћу желети да те затекнем крај себе
како безбрижно сањаш.

Тражим те у дечијем смеху и малим корацама
ситним и несигурним,
у свим радостима мајушним и тричавим.
Нисам могла остати недодирнута
твојом лепотом, када те видех,
то вече када је најлепша звезда на небу
поздрављала наш сусрет.

Оставише дубоког трага за цео живот у мени
те очи боје плавих обала.
Многе сам ти песме певала,
многе сам писала,
у њима живи сваки мирис твоје коже
који ме још увек каткад из сна буди.
Ту у песмама где обале се љубе са морем,
где се птице воле у рано пролеће,
скривам твоје име од очију света,
а ипак се кроз речи мојих песама смешиш.

Остала сам ослепљена за све што је на свету лепо,
а да ниси ти.
Носиш ме у себи, знам,
као бремене, као љубав, као патњу и жељу,
као блесак наде, топло пролеће и сенке.
Тако и ти заувек живиш у мени.

СЕПТЕМБАР

Још увек памтим први пут када очи су нам се среле,
твоје светле и веселе као младе трске
и моје тамне као живахно предвечерје.
Памтим како си ми срце дотакнуо радошћу
коју нисам могла тада да разумем,
али од ње и даље живим.

Шетали смо испод лукова од савијених грана,
испод неба испрсканог звездама,
док су гласови иза нас замирили.
Изгубих се у твојим очима,
дубоких попут мора,
а тако тихим и мирним
да бих у њима могла заувек спати.

И још увек памтим вечерњу светлост
на твоје лицу
и песму шева што се расипа пољем
док ти снивам на грудима.
Хтела сам да предам забораву
све мирисе који су у мени остали,
све додире и искрене речи
изнемогле душе које сам ти упутила.

Хтела сам да плешем срећна,
знајући сада да све је иза мене,
али ипак,
ја још увек памтим.

Звук твојих одлазећих корака је био
као поток што се слива нежно
преко камења водопада у тихој ноћи.
Ја сада не волим јесен,
када се лишће, пре него отпадне, претвори у злато.
Не волим када је грање под бременом лишћа,
када ја златна свака стаза и улица,
када је златан сваки кров њен.

Сумрак је прекрио све наше стопе,
почивају сада испод спавајућег лишћа
док се магла диже у дубинама мога бића.
Сад је звук твојих корака далек и тих,
док ми очи жуде за пролећем
и јасном песмом птица.
Заспала бих на твојим грудима,
опијена и без снаге,
без воље да ти кажем,
како ме сваки септембар боли.

ДАР

Поклони ми нешто,
замолила сам,
да се сетим како је дивно бити теби неко.
Поклони ми нешто
да могу да идем кроз живот даље,
да кораци не буду ми тешки
када ме успомене заболе,
када на улицама те сретнем
и из даљине осмех ти узвратим.
Нешто да имам за чега да се ухватим
када твоје име ме сломи,
када ноћи су дуге и таман је амбис,
када далеко одем и нестанем без речи.
Поклони ми своје нешто
што ће да ме врати у оне дане,
и јутра попрскана првим зрацима сунца,
старе мирисе и улице,
старе загрљаје.

Да те се сетим када трн баштенске руже убоде
и руку на срце ставим,
када заклопим очи и тихо се молим,
када суза се скотрља низ образ

и почине на уснама
у молитви изговарајући име твоје.
Желела бих нешто што ће да ме подсети
на мирисе цвећа што се још
није отворило ка сунцу,
на боју Дунава у јануару.

Поклони ми нешто,
замолила сам,
што ћу моћи да понесем са собом
када без гласа одем,
нешто што ћу моћи да ставим под јастук
када недостајање ме сломи,
неки део тебе.
Можеш ли ми дати само делић своје душе,
да ми будеш близу
док те тражим кад сама корачам
и удолине су велике и празне
и планине наједном тако оголеле.
Да ми врати смешак
када свака душа на свету заспи
док гледам у сенке сутона и глуве сате бројим.
Када оголе све равнице
и ваздух постане суморан и тежак.

Поклони ми нешто да си ми близу,
када сама се осетим и без пријатеља,
када утоне свака мисао у празно
и сваки облак постане сив и претећи.

Да те осетим како тихо дишеш
и да се радујем када видим искру очију твојих
на високом своду изнад мене,
као звезду што ме поздравља тужно и меко.
Поклони ми нешто своје
рекох тужно,
јер ти ћеш отићи,
а ја ћу те жељна остати заувек.

ДРХТАЈ

Када ме загрлиш,
као да цео свет задрхти.
Као да су све туге
које су ме на коленима држале
на ивици понора нестале.
Тако у радости бих играла,
као какав луди створ што је дуго био гоњен
огњем пакленим.

Сви урлици самоће
и страشان метеж
нестане,
и такво ме чудо обузме
да заборавим на све друго.
Заковитлани облаци на ум се обруше
као пламене стреле
и као да сам ухваћена
између брда и небеса,
чврсто покушавам да стојим
док се равница тресе и пуца.

Светлост поново из тихе душе изби
као да ме повучеш са ивица амбиса

меким прстима шапутајући нежне речи
што се сливају на моје срце
и ту се вечно сместе и живе у мени.
Крв ми више не тече хладно
и мртве очи светлост и радост испуни.
И наједном ни ноћи више нису тако страшне
нити њихове сени,
и месец је поново брбљив и сјајан
и звезде кружеће по небу играју.

Ваздух је сладак
слаткоћа ме његова од мириса твог плени,
и враћа ме у живот као после дуге стрепње.
Руке изнурене сада у загрљај хитају,
као да ако минут закасне,
крај света ће поново доћи.
Одједном нисам више луталица,
која вечито ходи савијеним путевима,
кораци ми имају циља.
Сунце ми пева у ушима
о својој првој рођеној зори.
Боје добију облике
и радости ми шапућу
као мали изасланици твоје душе
и кажу:
Добродошла!

Дуг је тај дрхтај јер светлост више није сива,
сада као да ме за руку водиш.

Заборав ми обузме биће
и као да више није важно
колико дуго је трајала тмина
ни како је досегла пуну снагу,
како је постајала све дубља.
Очи ми сјаје као злато
исковане од живе ватре
и све у мени поново оживи.

Осетиш ли радост моју,
док стојиш на корак од мене?
Видиш ли како се куле страха руше и тону,
како талас твог присуства све са собом носи?
Погледај ме на тренутак у свом ликовању и реци,
драго ли ти је срцу како дрхтим када те видим?

ШТА САМ ТЕБИ ЈА?

Шта сам теби ја?
Звезда што и дању блиста
или тек разбигра у топле ноћи
када ти досада мира не да?
Лепота и плаве обале мора
у очима су се среле,
има ли ту бар мало мене?
Имам ли један део твога срца
за себе само?

Шта сам теби ја,
када напољу се ветар кричећи диже
и када липово лишће опадне суво,
када прошлост из урлајућих дубина сусстиже,
и останеш сам док музика свира?
Јесам ли ти неко драг
коме тихо посветиш покоју ноту
или пак само неко
чија те близина огреје?

Реци ми напослетку,
да ли би једну мисао за мене дао?
На целом свету нема
још једног сличног срца за мене,